

Sygn. akt IX Ka 751/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Karamara

Sędziowie: SSO Anna Szeliga (spr.)

SSO Marcin Chałoński

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Augustyna Pindziaka

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2014 roku

sprawy **L. O.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 156 § 1 pkt 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Starachowicach

z dnia 17 marca 2014 roku sygn. akt II K 47/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. J. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

IX Ka 751/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Starachowicach z dnia 17 marca 2014r. w sprawie o sygn. akt II K 47/14 oskarżony L. O. został uznany za winnego tego, że:

w dniu 12 sierpnia 2013r. w S. uderzając J. C. pięścią w twarz i kopiąc go obutymi stopami po całym ciele spowodował obrażenia jego ciała w postaci masywnych wylewów krwawych w tkance podskórnej głowy oraz czoła, złamania kości ciemieniowej lewej przechodzące przez skrzydło większe kości klinowej na podstawę czaszki po stronie lewej, lewostronnego masywnego krwiaka podtwardówkowego, licznych złamań żeber lewych i prawych z wylewami krwawymi pod opłucną ścienną oraz wylewami w tkankach miękkich nadżebrowo, złamania mostka z wylewami podmostkowo między I a II, rozerwania kreski jelita grubego i sieci z mizernym krwawieniem do jamy otrzewnowej, które to obrażenia spowodowały u pokrzywdzonego ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci tzw. choroby realnie zagrażającej życiu

tj. przestępstwa z art. 156 par. 1 pkt 2 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 156 par. 1 k.k. wymierzył oskarżonemu L. O.karę 3 lat pozbawienia wolności ; na podstawie art. 63 par. 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 sierpnia 2013r. do dnia 10 marca 2014r.; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J.kwotę 1.092,24 zł tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu; zwolnił oskarżonego L. O.od ponoszenia kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając go w całości na jego korzyść i zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku , tj. :

a/ art. 7 k.p.k. polegającą na dowolnej a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego bez uwzględnienia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,

b/art. 5 par. 2 k.p.k. polegającą na rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść polegający na przyjęciu przez Sąd, że oskarżony uderzając J. C.pięścią w twarz i kopiąc go obutymi stopami po całym ciele spowodował obrażenia jego ciała, które spowodowały u pokrzywdzonego ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, podczas gdy takiego czynu nigdy nie dokonał.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie L. O.od zarzucanego mu czynu, względnie uchylene wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie i należało ją uznać za oczywiście bezzasadną.

Sąd Rejonowy należycie rozpatrzył przedmiotową sprawę, przeprowadził niezbędne dowody, które następnie wszechstronnie przeanalizował i wyprowadził z nich trafne wnioski, które posłużyły do słusznego rozstrzygnięcia. Rozumowania te dokonane zostały w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 k.p.k.

Obrońca oskarżonego podniósł w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który jak wynika z treści apelacji miał być wynikiem nieprawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Przypomnieć należy, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może skutecznie podnoszony wyłącznie w sytuacji gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania – należy zatem wykazać jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji. Zarzut ten nie może sprowadzać się do polemiki z ustaleniami Sądu. Skarżący w apelacji nie wykazał aby ocena całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w toku procesu dokonana przez Sąd Rejonowy była dotknięta konkretnymi błędami natury faktycznej lub logicznej. Nie wykazał również by ocena dowodów była sprzeczna ze wskazaniami wiedzy lub doświadczenia życiowego.

Zarzuty skarżącego są nietrafne, wybiórczo odnoszą się do zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie znajdują żadnego logicznego uzasadnienia i stanowią w istocie gołosłowną polemikę z dokonaną przez Sąd I instancji, prawidłową zdaniem Sądu Okręgowego oceną dowodów i z tego powodu nie mogą skutecznie wzruszyć zaskarżonego wyroku.

Skarżący kwestionuje w pierwszej kolejności ocenę wyjaśnień oskarżonego dokonaną przez Sąd Rejonowy podnosząc, że nieprawidłowo zostały one ocenione, gdyż odmówiono przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom złożonym na rozprawie w części gdy pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami złożonymi w toku postępowania przygotowawczego oraz zeznaniami D. R..

W ocenie Sądu Okręgowego prawidłowo Sąd I instancji uznał za wiarygodną tę część wyjaśnień oskarżonego L. O. gdy przyznał się do winy i wskazał, że pobił pokrzywdzonego. Trafnie też uznano za wiarygodne zeznania D. R., który jednoznacznie wskazywał, że oskarżony uderzał pokrzywdzonego pięściami w głowę, kopał brutalnie po całym ciele [spodem buta z góry] w momencie gdy ten na skutek zadanych mu ciosów się przewrócił.

Brak w apelacji rzeczowych argumentów, które pozwalałyby na dokonanie odmiennej oceny tych dowodów. Zeznania D. R. zostały złożone niedługo po zdarzeniu, nie miał on żadnych powodów by podawać wówczas nieprawdę. Oczywistym jest wbrew twierdzeniom skarżącego, że upływ czasu może wpłynąć na zatarcie się w pamięci szczegółów zdarzenia a nie odwrotnie. Tym samym pierwsze depozycje tak oskarżonego jak i świadka składane w toku postępowania zasługują na przymiot wiarygodności. Niezależnie od tego czy w czasie samego zdarzenia świadek D. R. znajdował się pod wpływem alkoholu to wskazać należy, że z całą pewnością w czasie składania zeznań był trzeźwy i odtworzył logicznie przebieg zdarzeń. Jego zeznania opisujące rodzaj i sposób zadawania pokrzywdzonemu ciosów korespondują przy tym – co pomija skarżący- z rodzajami obrażeń i mechanizmem ich powstania opisanymi przez biegłego lekarza.

Brak też jakichkolwiek podstaw do czynienia ustaleń, że obrażenia ciała stwierdzone u pokrzywdzonego i opisane w zarzucie zostały spowodowane u niego przez inną osobę niż oskarżony L. O.. Bezspornym jest, że oskarżony w dniu 12 sierpnia 2013r. kilkakrotnie uderzał pięścią w głowę J. C. a następnie kopał go obutą stopą w tułów i głowę. W ocenie biegłego rodzaj, umiejscowienie oraz mechanizm stwierdzonych obrażeń na ciele J. C. odpowiadają opisowi tego zdarzenia. Pokrzywdzony nie oddalił się daleko od posesji oskarżonego. Przebywając nad rzeczką widziany był przez kilka osób. Pokrzywdzony był sam. Rozmawiał ze świadkami, nie wskazuje na to by doszło do jakiegos innego zajścia z udziałem pokrzywdzonego w tym czasie. Twierdzenia skarżącego są gołosłowne i nie uwzględniają chociażby części wyjaśnień oskarżonego, który przyznał się do zadawania J. C. uderzeń właśnie w dniu 12 sierpnia 2013r. i spowodowania u niego obrażeń ciała.

W apelacji obrońcy oskarżonego podniesiono też zarzut obrazy art. 5 par. 2 k.p.k. Skarżący nie sprecyzował przy tym tego zarzutu, na czym konkretnie miałyby on polegać. Zawarty w tym przepisie nakaz rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego naruszony jest jedynie wówczas, gdy sąd nabierze wątpliwości, co do przebiegu zdarzenia, a następnie wobec braku możliwości usunięcia tych wątpliwości, rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Takie wątpliwości w ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły. Tylko niedające się usunąć wątpliwości (a nie wszystkie) i to wątpliwości, które zrodzą się u organu procesowego (sądu orzekającego), a nie te, które istnieją w ocenie stron postępowania, rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Nie należą do nich natomiast wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc, który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma. Jeżeli sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów, odpowiadającej zasadom logiki i doświadczenia życiowego i w zgodzie z przepisem art. 410 k.p.k., a ustalenia te są stanowcze, to nie może zachodzić obraza art. 5 par. 2 k.p.k. W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał oceny dowodów.

W apelacji obrońcy oskarżonego L. O. brak jest rzeczowych argumentów, które mogłyby podważyć ustalenia Sądu I instancji, które Sąd odwoławczy w pełni popiera.

Mając powyższe na uwadze działając na zasadzie art. 437 par. 1 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

Na podstawie par. 14 ust. 2 pkt 4 i par. 2 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r.) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J. kwotę 516,60 zł tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego L. O. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze oparte zostało na podstawie przepisu art. 624 par. 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.

SSO A. Szeliga SSO Z. Karamara SSO M. Chałoński